

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

3. oktobrī

Aizejot tuvam cilvēkam, kas ir absolūti neatņemama daļa no paša dzīves, esības lielie jautājumi neizbēgami nostājas patiesi personīgā, spēcīgā gaismā.

Tādēļ šobrīd negribu rakstīt neko paša radītu, bet gan dalīties pārdomās, kuras uz papīra uzlicis dvēseliski man ļoti tuvs sufiju domātājs, daudzu grāmatu autors Llewellyn Vaughan-Lee. Savā dvēselē izjūtu dziļu saskaņu ar šīm patiesībām. Un ceru, ka tās šajā rudens laikā var uzrunāt arī Tevi...

Mūs aptver dabiskā pasaule, kas stāsta nepārtrauktus stāstus par nāvi, sākot no lapas, kas rudenī krīt, līdz ērglim, kurš metas no debesīm, lai nomedītu mazu peli. Manā dārzā plaukšana un nāve saiet kopā. Puķkāposts, kuru es novācu un izvāru, norāda uz plaukšanu, kas savukārt vēsta viena cikla beigas. Plaukšanai seko nāve, tā arī Šekspīrs, runājot par nāvi, saka: "Briedums ir pilnība." Atdalīti no nāves, mēs esam arī atdalīti no dzīves, no tās cikliem, kas dod jēgu, no dziļākajiem dvēseles ritmiem, kas atbalsojas dabā.

Dabai nav nepieciešama kosmētika. Tā ir mūžīgi jauna, jo tā mūžīgi mirst. Viņa ir simtgadīgais koks, kas negaisa laikā krīt, un viņa ir arī pirmie asni pavasarī. Japāņi saprata šo svēto iezīmi, savus tempļus ceļot no koka nevis no akmens, lai tie būtu jāpārbūvē atkal un atkal no jauna.

Ja mēs varam ieskatīties un ieklausīties tajā, ko dzīve mums mēģina teikt, tajā, ko zeme mums saka tik daudz un dažādos veidos, tad varam ienest šo nāves mistēriju savā ikdienas dzīvē. Garīgajā ceļā cilvēks mācās ļaut visam mirt, mācās ļaut visam izirt. Cilvēks tuvojas sapratnei par maiņas un nepastāvības principu, tam, kā būt klātesošam dzīvei visās tās pakāpēs. Mēs ļaujam savai bērņībai izirt, tad – izirt mūsu romantiskajām iedomām; pat mūsu garīgajiem sapņiem mēs ļaujam mirt, kad paši cīnāmies, lai atbrīvotos no dzīves daudzo ilūziju kāpurim. Patiesā gudrība ir spēt apzināties brīdi, kad cikls ir noslēdzies, kad kāda dzīves pakāpe ir pagājusi un kad augļi ir nesti.

Atkal un atkal no jauna mēs iekšēji mirstam un pārdzimstam. Daudzie mūsu patiesās esības pārklāji tiek noņemti, līdzīgi kā sīpolu mizas. Sufiji saka: "Mīlestībā nekas nav iespējams bez nāves," jo viņi zina, ka, lai sirds varētu atvērties un aptvert Dievišķā plašumu, ego ir "jāmirst",

lai tas zaudētu savu spēku. Mūsu ego ir tik daudz identitātes, tik daudz nepatiesi tēli pašiem par sevi! Tam visam ir jāmirst, lai mēs varētu pieredzēt un tad izdzīvot to, kas ir svēts un patiess. Tas nav viena brīža notikums, šī miršana tiek atkārtota neskaitāmas reizes. Rudenim seko ziema, un tas notiek gan dvēselē, gan dabā. Arī dvēselei ir savi gadalaiki.

Šajā laikmetā, kad mūsu kultūra cenšas dzīvi padarīt sterilu un atdalīt to no nāves, mūsu dzīvībai ir vitāli svarīgi, lai mēs nāvi atkal atdotu dzīvei. Tikai tad mēs varēsim atzīt un izdzīvot apziņu, ka mēs esam daļa no bezgalīgā dzīves un nāves cikla, kas tajā pašā laikā pārsniedz dzīvi un nāvi. Mūžīgais ir atrodams ne tikai debesīs, bet arī nepārtrauktās dzīves maiņās. Šo patiesību mums māca zeme, ja mēs klausāmies, ja spējam būt pilnībā klātesoši un dzirdēt viņas stāstus, skatīties nepārtrauktajā dzīves un nāves plūdumā, kas ir visur ap mums.

Mans paša ceļš ir vedis mani caur daudzām nāvēm. Nāves pieredzes ir bijušas daudz vairāk, kā es gribētu atcerēties. Dažas nāves ir bijušas sāpīgas, mokošas pārejas, savukārt citas – vienkārši prieka pilnas sirds atvēršanās. Atkal un atkal no jauna es esmu aptvēris nāvi, atkal un atkal dzimis jaunā apziņā, jaunā esībā. Dažas no šīm pieredzēm mani ir tuvinājušas fiziskajai dzīvei uz zemes, izjūtai par pavasara tuvumu, par ko stāsta augsne, savukārt citas ir ienesušas mani gara pasaulē. Es zinu, cik tuvu mēs esam gara pasaulei, kā tā pieskaras mums pat, ja mēs to nepamanām. Dažkārt es ilgojos būt pilnībā brīvs no visa fiziskā, esot meditācijā vai lūgšanā, bet tad mani sauc atpakaļ zemes skaistums, zirnekļa tīkls agrā rīta rasā. Man dzīve un nāve pieder viena otrai, ka draugi, kā mīlētāji. Es nevaru iedomāties dzīvi bez apsolījuma par nāvi, bez jauna sākuma, bez atdzimšanas brīnuma.

Lai atgrieztos pie iekšējām un ārējām attiecībām ar Zemi, mums ir jāpieņem nāves mistērija, ko katru gadu stāsta sēklas. Mēs nevaram pārdzimt, nemirstot. Atgriezties pie svētuma nozīmē atgriezties pie nāves, pamosties pretī patiesībai par to, ka nāve ir pāreja – transformācija. Sēklā, kas aug tumsā, tauriņa kāpurā, kas kļūs par taureni, Zeme stāsta Savu svētuma stāstu. Un tāpat kā šis ir stāsts par Viņas ceļu, tāpat tas ir mūsu stāsts, stāsts par mūsu ceļu kopā.

Tieši pirms nāves un nāves brīdī cilvēkam tiek dota īpaša žēlastība, lai tas varētu turpināt ceļu pēc šīs dzīves. Daudzi šo žēlastību sajūt kā mieru un pat gaišumu mirstoša cilvēka klātbūtnē. Protams, tādas nav visas nāves. Daudzi cilvēki nespēj pieņemt šo nāvi. Bet tiem, kas tai saka "jā", šī žēlastība tiek dota kā dāvana.